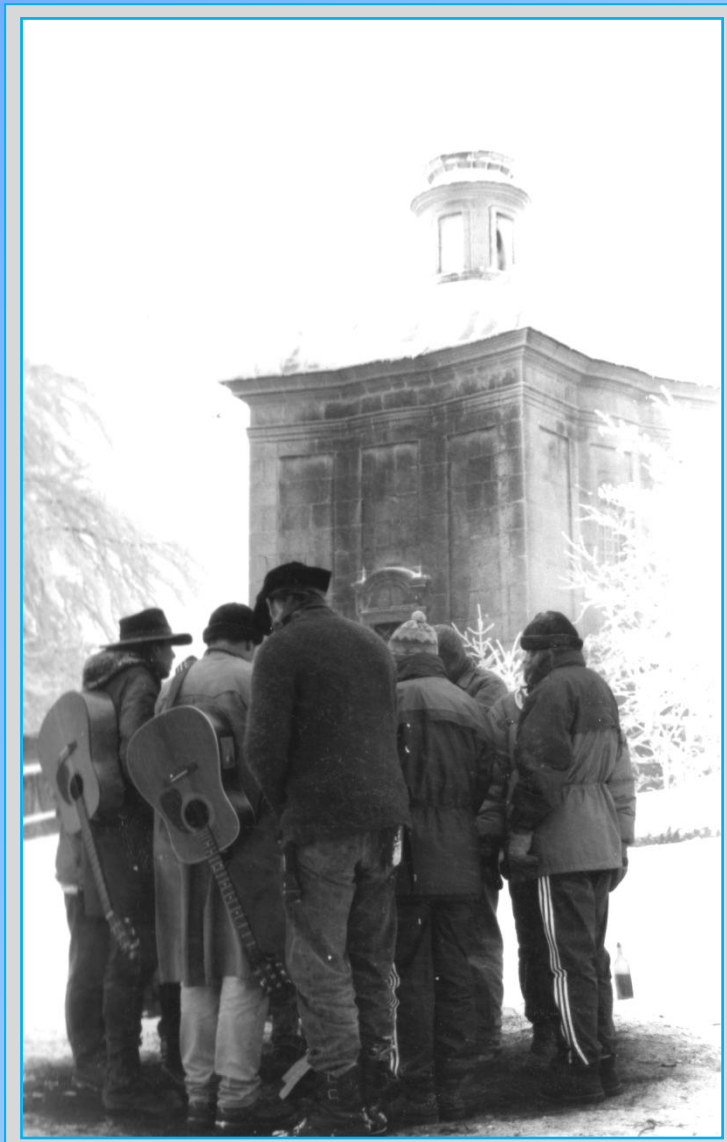

Zimní táboření na Hvězdě

Historie účasti T.O. Moudí

1995 - 2012

Historie zimních táboření na Policku

V roce 1964 vzniklo na Ostaši u Police nad Metují zimní táboření. Jeho pečlivými, starostlivými a úspěšnými zakladateli a pořadateli byli po plných 10 let, t.j. až do konce roku 1973, turisté tělovýchovné jednoty SLOVAN Broumov. Průběhem tohoto desetiletí se zimní táboření na Ostaši stalo tradicí a u turistické veřejnosti si získalo vynikající pověst.

Odlehlost místa táboření od Broumova a osobní změny v pořadatelském kolektivu přiměly přátele ze Slovanu Broumov k nabídce dalšího pořadatelského odboru turistiky TJ SPARTAK Police nad Metují. Okresní orgán tělesné výchovy v Náchodě nabídku podpořil a turisty TJ SPARTAK pověřil uspořádáním 11. zimního táboření na Ostaši.

Jako nováčkové jsme se při přípravě přirozeně řídili radami, pokyny a zkušenostmi, které nám s veškerou upřímností předali přátelé ze SLOVANU Broumov.

A tak 7. a 8. prosince 1974 se uskutečnilo poprvé s naším pořadatelským 11. zimní táboření na památném Ostaši. Předcházelo mu bohaté sněžení i slunný pátek. V sobotu ale přišla náhle obleva, s ní mlha a nakonec i déšť. A tak nepřízeň počasí zle poškodila úspěch akce. I přes krajně nevlídné počasí se však na Ostaši sešlo 66 účastníků. Postavili tu 20 stanů a 4 bivaky, v nichž se všichni prý i přes nepohodu dobře vyspali. V neděli následoval přechod do Police, kde se uskutečnil kulturní program a vyhodnocení akce. Účastníci nešetřili uznáním za péči a pozornosti, které jsme jako noví pořadatelé každému z nich věnovali.

Takhle jsme tedy začali. A jak to bylo dál?

Na 6. a 7. 12. 1975 jsme sezvali 12. ZT na Ostaši. To už jsme měli určité vlastní zkušenosti. Všechnu naši snahu směřující k úspěchu akce však opět pokazil vydatný déšť, a tak se nám na temeni Ostaše sešlo jen 64 účastníků. Besedu s pěkným programem jsme uspořádali v restauraci na Ostaši.

13. ZT na Ostaši se konalo 11. a 12. 12. 1976, tentokrát v plné zimní pohodě. Pro účastníky to byl hotový zážitek. Na vrchol Ostaše přišlo 78 turistů. Přípravě jsme však museli věnovat mnohem více než obvyklou péči. To proto, že jsme na Ostaši ztratili možnost uspokojování a pobavení účastníků, neboť turistická chata s restaurací 21. 12. 1975 do základů vyhořela. Proto jsme se pracně museli postarat o to, aby na tábořišti na vrcholu Ostaše se účastníkům dostalo jak občerstvení, tak i kultury a zábavy...

(Z almanachu zimního táboření na Policku vydaného k 32. výročí zimního táboření na Ostaši a Hvězdě v roce 1995)

Od roku 1978 (15. ročník) se zimní táboření definitivně přesouvá na Hvězdu v Broumovských stěnách, kde se koná každý rok dodnes...

Impozantní interiér chaty na Hvězdě (foto: Vazoun)

Slovo na úvod

Poprvé jsme se v prosinci 1995 zúčastnili 32. ročníku zimního táboření na Hvězdě v Broumovských stěnách já, Cajs a Slam (Bobo). Přijeli jsme na pozvání Bědy z Jablonce nad Nisou. A od toho roku jsme, pokud je mi známo, nevynechali vlastně žádný ročník.

Postupem doby jsme si zvykli pobývat na Hvězdě jen z pátku na sobotu a v sobotu se nějakou zajímavou cestou přesouvali na Ostaš. Vyhnuli jsme se tak davům turistů a velkému návalu a vlastně tak šli ke kořenům původního ZT. Byli jsme ovšem ochuzeni o zapalování slavnostní vatry, což jsme si vynahrazovali ohýnky pod převisem na Ostaši, či alespoň v krbu v hospůdce Petra Malíka :-), který nám občas z dobroty srdce poskytl na druhou noc jako útočiště chatku, čemuž se nedalo odolat. Jisté je, že ty první prosincové dny se pro nás staly jistotou. Jistotou pěkného víkendu mezi dobrými lidmi za jakéhokoli počasí. Doufám, že se budeme v ten stejný čas ve skalách Východních Čech setkávat ještě mnoho dalších roků.

Přeju organizátorům, turistům, zimním táborníkům i šupákům jako jsme my ještě hodně sil do té další padesátky!

Pavouk

I takhle krásně může být na zimním vandru v Broumovkách...

1995

ZT Hvězda poprvé – 32. ročník

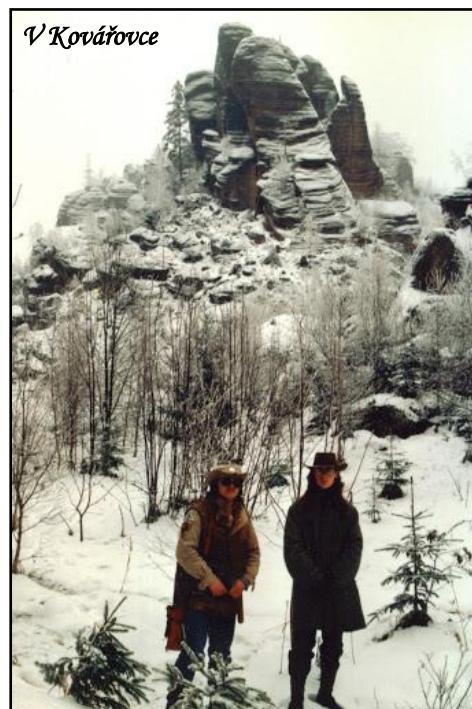
Cajs, Pavouk a Slam kousek od Hvězdy v místech, kde je dnes hustý les

1.-3.12.1996

Na tuhle akci nás upozornil jeden kamarád, kterého jsme poznali na Kokořínsku v prvních dnech zimy. Do východních Čech jsem vyrazil ten první prosincový víkend spolu s Cajsem a Slamem. Vyjeli jsme ve 14,19 z Mladé Boleslavi a s (h)různými přestupy jsme dojeli do Náchoda v 18,40. Spatřiv ceduli nad schody z nádraží jsem zděšeně volal - „To není Náchod, to je Východ!!“ Zmýlená neplatí, frčelo se dál. Z Police nad Metují jsme šlapali tmou do města více než 3 km. Na náměstí jsme se doptali hospody (stáli jsme před ní) a tam po peripetiích s občankami dali pár Olivětínů. Dát si jen o jedno víc, nevím jak bychom dopadli. Naštěstí zavírali, a tak jsme vyšlápli po červený z města do zcela nechutného stoupání. Za kopcem jsme vstoupili do vsi Hlavňov, ve které nás vcuclo ještě otevřená hospoda U Doležalů. Pomíchali jsme

různé nápoje - čaj, rum, pivo, malibu, káva... Po jedné hodině jsme vypadli a vyhledali vhodný bivač v nedaleké autobusové zastávce. Ve zděné budce, kde nefoukal vítr, jsme se rozložili a pomalu usínali. Byla docela kosa - hlavně Cajsovi, který doma zapomněl spacák a tak usínal v mém kabátu zahalen do cely. Ještě za tmy jsem se probudil a koukám Cajs nikde. První moje myšlenky byly: byla mu zima, vydal se hledat spásu k lidským obydlím. Moc daleko od pravdy jsem nebyl. Přes zeď bylo slyšet podivné praskání. Vyšel jsem ven, obešel boudu a tam u zdi ležel Cajs vedle rozdělaného ohně a klidně podřimoval. Nakonec tedy možná přenocoval z nás tři nejkomfortněji. Sbalili jsme se a v 8,00 vyšlápli kopcem na Hvězdu. Drobně sněžilo a krajina si oblékala bílý šat. Bylo tam krásně, moc krásně. Výborná obsluha, dobrý čaj, kafe i tlačěnka. To už jsme seděli v restauračce, když jsme si takhle vychvalovali příjemné prostředí.

Den jsme ale v knajpě strávit nehodlali. Zanechajíc bágly, vyrazili jsme na prohlídku okolí. Sešli jsme kouzelnou Kovářovou roklí pomalu zapadávající sněhem. Dole postavili sněhuláka - samce jako hrom a obloukem se vrátili kolem třetí hodiny zpět na Hvězdu. Chata se již zaplnila účastníky 32. zimního táboření, a tak jsme byli rádi, že jsme našli kamaráda z Kokořína, který nám držel fleka. Po páté proběhlo nedaleko kaple panny Marie Sněžné zapálení slavnostní vatry. Večer pak byl kulturní a moc zajímavý program. Promítali se diáky z Dolomit a Broumovska od Oldřicha Jenky, hrála kapela z Police „Kamarádi osady 5“ a rozdávali se ceny v různých kategoriích (nejstarší a nejmladší účastník, největší parta atd.). Tu noc jsem zimně tábořil jen já. Cajs a Slam raději přespali v chatě, ostatní účastníci měli stany. Já si zhotovil polo-záhrab nedaleko ohně a pod celtou v klidu usnul. Ráno mě probudila nelidská žízeň. Čtvera byla zcela zamrzlá, a tak jsem vzal zavděk klutem rumu od kamarádů ohřívajících se u nedalekého ohně. Po vzbuzení Cajse a Slama a sbalení bágků jsme vyrazili na zpáteční cestu - zas jen ve třech. Podařil se nám v mlze najít Ostaš, kde jsme u Kočičího hradu poobědvali a pak po sestupu na Klučanku pokračovali do Teplic nad Metují. Do odjezdu vlaku byly dvě hodky času, - ulehli jsme tedy na lavičky v liduprázdné čekárně a dospávali. Za hodinu nás vzbudil hluk postávajících davů cestujících. Uvolnili jsme tedy místa a po káfičku z automatu nastoupili do vlaku, který nás z téhle pěkné akce odvázel domů. Bylo nám jasné, že jsme tady nebyli naposled!

1996

33. ročník ZT Hvězda

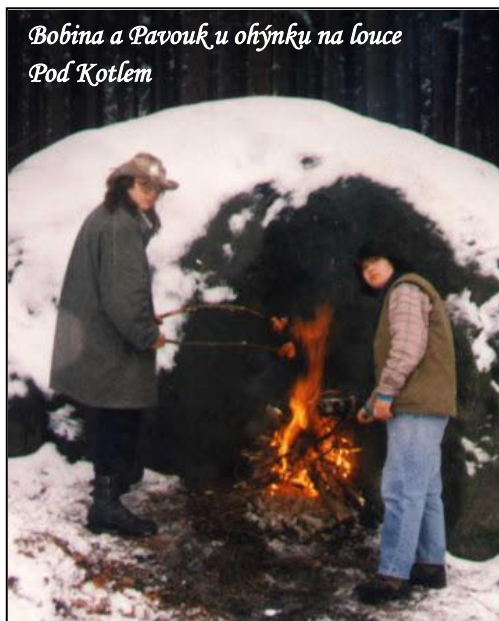
29.11.-1.12.1996

Pída, Cajs, Pavouk a Bobina v hospodě Na Ranči v Dědově, která už bohužel neexistuje

připravené na ohni), sbalení věcí a stavbě sněhuláčka s šulínkem jsme vyšlápli hore kopcem. Nahore jsme se pozdravili s P.Malíkem a pokračovali sestupem a později přes pole na Hvězdu. Místy jsme se brodili až půlmetrovou vrstvou navátého sněhu, a tak jsme se doplahočili do dějiště 33.ročníku ZT na pokraji sil. Pak už se jen konzumovalo, zpívalo - já a Bobina jsme i stačili postavit stan. Spát jsme šli postupně - já s Bobinou ve dvě ráno, Cajs opustil partu lidiček kolem ohně po půl čtvrté a Pída až v půl šesté.

Na loni tak úspěšnou akci jsme vyrazili 29. listopadu jen ve čtyřech. V Dědově jsme do prašanu vyskočili večer v půl osmé jen já, Bobina, Pída a Cajs. Nohy nás neomylně zavedli do nedalekého Ranče, kde jsme se v útulném prostředí rádi občerstvili, abychom v devět vykročili na bivač u Kočičáku. Dál než na Klučanku jsme však nedošli. Na verandě chatky jsme se v pohodě rozložili a po ve větru neúspěšném rozdělání ohně se uložili ke spánku. Bobina před tím ještě bouchla šampaňo a my zapili její dvacáté narožky takto improvizovaně. Přes noc nás zaval i na verandě sních - připadlo dobrých 6cm, což se nám dost líbilo. Po snídani (tentokrát již

*Bobina a Pavouk u ohýnku na louce
Pod Kotlem*

Pan vedoucí zjistil, že už nám nestačí papír na čárky a já se držím za hlavu :-)

Po snídani v chatě jsme již v jedenáct vyrazili Kovářovkou do Hlavňova a poté do Police na vlak. Tam jsme si na nádraží ještě stihli uvařit gulášek a postavit posledního sněhuláka. Pak už nás vláček odvážel s krásnými vzpomínkami domů.

1997

34. ročník ZT Hvězda

aneb jak Kikin u vatry hrál

Dohodli jsme se ve středu v boleslavské hospodě U Hymrů a další pátek jsme v silné sestavě nastupovali do vlaku směr Dědov. V Dědově na Ranči na nás už čekali Vojta s Martínkem a Čipr s Chudkynem. Po pár pivech vyndal Kikin kytaru a zábava se rozjela. Dušan hrál, my zpívali a postupně se přidal i lokál včetně čertice (byl Mikuláš – 5.12.1997). V jednu ráno jsme se přesunuli na Klučanku, kde jsme na louce Pod Kotlem rozbili tábor. Píďa s Kikinem a Chudkyn s Čiprem postavili stany, my ostatní jsme usínali spánkem spravedlivých pod přístřechem chaty. V noci se zatáhlo hvězdnaté nebe a do rána vydatně chumelilo. Napadlo dobrých deset centimetrů sněhu, kterým jsme se pak ráno škrábali na Ostaš. Šlapali jsme hlubokými závěje až k Malíkovi, kde nás mile překvapila otevřená hospoda. Poseděli jsme a v půl dvanácté jsme pokračovali dál do Hlavňova. Tam jsme se zastavili na jedno U Doležalů. Naše cesty se zde rozdělili. Balů s Vojtou a Martínkem se rozhodli jít nahoru Kovářovo roklí, my ostatní jsme se vyškrábali pohodlnější a hlavně kratší cestou přímo na Hvězdu. Tam bylo sněhu ještě víc, což nás potěšilo. Zabrali jsme v restauraci volný stůl a chodili postupně ven stavět stany na oblíbený flek vedle teskobaráku. Později vytáh Kikin kytaru a rozjel zábavu nejen u našeho stolu. Dokonce si ho nahrávali i do Českého rozhlasu! Později nás jeden z pořadatelů požádal, jestli bychom nezahráli a nezaspívali při zapálení vatry nějaké známé písničky. Rádi jsme vyhověli, a tak po proslovech pořadatelů, zakladatelů a několika dalších lidí, bavili docela neznámí boleslaváci z T.O. Eden docela neznámé turisty, trempy, horolezce a jiné zimní táborníky u plápolající vatry v 699 m.n.m. na Hvězdě. Zábava pak pokračovala uvnitř. Pilo a jedlo se za lidové ceny, které vždy pro tento víkend zavádí vedoucí chaty Hvězda p. Novák. Hitem večera se stala rozpočítávačka „Pějme píseň dokola“, která se ujala i u vedlejších stolů. Kikin dokázal takto udržet zábavu až do druhé hodiny ranní, kdy už se všichni unavení odebrali spát.

Stanový tábor na louce Pod Kotlem na Ostaši

Výstup na Ostaš

V noci foukal vítr, až jsme měli strach, abychom se ráno neprobudili na Ostaši, či jiném blízkém kopci. Přichumelilo i dalších 10 cm prašanu. Ráno po probuzení se mě a Bobiny zcela vážně zeptal Martínek: „To jsem se vás chtěl zeptat, nevys..l jste se mi někdo večer do huby?“ A tak se vesele rozjel poslední den tohoto zimního vandru. Balů s Vojtou prožili krušnou noc jen pod přístřechem letního kiosku, a tak stejně jako my nepohrdli bohatou snídaní v právě otevřené restauračce. Proběhla míchaná vejce, párek, polévka, rum atp a Martínek opět zabodoval hláškou: „V noci jsem dvakrát šel na záchod a podle stavu gatí asi tak třikrát nešel...“. Pak už jen bagáž na hrby a přes Ostaš zpět do Dědova. Tam jsme si čekání na vlak zkrátali obědem na Ranči. Ve vlaku cestou domů jsme se shodli, že na téhle akci za rok rozhodně nikdo z nás chybět nechce!

Na silnici v Hlavňově pod Hvězdou

Na cestě do Dědova

1998

35. ročník ZT Hvězda

aneb vandr tak trochu pod vlivem...

Přišla zima a s ní pro nás už obligátní akce – zimní táboření na Hvězdě v Broumovských stěnách. I když ještě v létě slibovala spousta lidí, že se zúčastní, v Teplicích jsme do sněhového porážku vyskočili z motoráku jen dva – já a Píďa. Doklouzali jsmese posilnici do Dědova, kde jsme radostně pozdravili Čipra – už jsme byli tři. Od zavřeného ranče jsme stoupali Klučankou na Ostaš. Sněhu přibývalo a K malíkoj jsme došli v deseticentimetrové vrstvě umrzlého prašanu. Petr

malík otevřel hospodu a přivítal nás coby první zimní táborníky na Ostaši. Občerstvovali jsme se a postupně se vítali s dorazivšími turisty, či trampy, z nich mnohé už jsme znali z předchozích ročníků ZT, kterých jsme se na hvězdě účastnili. Odpoledne po druhé hodině jsme nechali bágly v hospodě a šli si projít zamrzlý Horní labyrint. Stavili jsme se i na převisu, kde jsme nachystali dříví na noc. Když jsme se vrátili zpět do putiky, už byla skoro zaplněná a my byli rádi za naše rezervy vedle roztopeného krbu. Kolem osmé přišlo první překvapení víkendu – dorazili kerkonošáci Vojta a Martínek. Srdečně jsme se s nimi přivítali a společně pak sledovali promítání diapositivů z broumovska (fakt pěkné) a poslouchali vyprávění o počátcích ZT zde na Ostaši (prvních 14 ročníků bylo na Ostaši a od 15. ročníku se táboří na Hvězdě). V jednu ráno jsme pomohli zavřít hospodu a jako poslední odcházeli vstříct krásné zimní noci. Vydrápali jsme se kopcem a pod převisem Usmíření si ještě nad rozděláným ohněm kuchtili pozdní večeři (brzkou snídaní?). Jako první jsem do spacáku zapad já a za praskání ohně spokojeně usnul. Pochopitelně jsme se tedy i první probudil. Lehce sněžilo a bylo chladno. Rozdělal jsem tedy oheň a tím postupně ze spacáků vytáhnul i ostatní spáče. Po sbalení a uklizení jsme setoupili k Malíkoj a tam nás čekalo překvapení číslo 2 – seděl tam Cajš. Prý přespál dole u chaty Pod Kotletem. Po krátkém zahřátí lahváčkama a grogem jsme v silné chumelenici vyšlápli směr Hvězda. Přes Hlavňov (obýdek u Pěti Poznara – mňam) jsme v pohodě (uť, uť) došli na Hvězdu, kde už byla zábava v plném proudu. Ani jsme se nenadáli a bylo po půlnoci. Zde malý úryvek z cancáku, kam byla zaznamenána i následující báseň z hvězdičkou (!):

Frišný přesun z Hvězdý na Ostaš

*Píďa salám ukrajuje, Vojta tiše medituje,
Cajs ten zase vyšiluje a Martínek onanuje.
Čipr vedle blbě čumí, to jediný dobře umí,
Já sám píšu tento hit a chce se mi z toho blít.*

*Zítra ráno omrzliny ozdobí nám tělo,
Nezbejvá než radši chlastat, ožrat se jak dělo.
Jestli tohle přežijeme ve zdraví a v pohodě,
Pořádně to zapijeme u Malíka v hospodě!*

*Takže budem opět na šrot ožralí jak Dánové,
Možná budem zvracet na plot
na nádraží v Dědově...*

Píďa a Cajs soustředěně poslouchají preludující chlapce z Brodu ☺

V neděli do které se prospali jen někteří (Píďa a Cajs pouze umakart v hospodě a pak nonstop vzhůru) jsme se přes Ostaš opět přesunuli do Dědova a odtamtud roztrhaně odjeli domů.

Ještě s lahvičkama v hospůdce U Malíků

V sobotu dopoledne se přesouváme z Ostaše na Hvězdu

1999

36. ročník ZT Hvězda

*Líbačka na schodech na
Hvězdě (foto: Růža)*

*Balů zapaluje slavnostní vatru na 36. ročníku ZT
Hvězda (foto: Růža)*

37. ročník ZT Hvězda

Ani jsme se nenadáli a zima byla tu. Neváhali jsme a vyrazili na akci signalizující začátek zimy – na zimní táboření ve východních Čechách. Vlakem přes Nymburk jsme tam dopoledne dorazili v celkovém počtu pěti účastníků. Já, Bobina, Mišák, Huron a Petr jsme se celí vyklepaní po čtyřhodinové cestě vlakem rozhodli zajít na pívko do Rybárny. Spláchli jsme tam prach gambáčem a pak se vydali pod šedivou oblohou na Ostaš. Nad Klučankou jsme odbočili s červené značky a za mohutného funění stoupali proti svahu lesem až k patě skal Dolního labyrintu. Pod skalním převisem jsme rozdělali oheň a poobědvali. Dobrý gáblík jsme pak spláchli kávičkou s rumíčkem, kterou uvařili Huron s Petrem. Po tomto popoledním intermezzu jsme se vydali zadem ke Kočičáku. Po krátkém vydýchání jsme pak pokračovali již po značce skalním labyrintem až k rozcestí nad jeskyní českých bratří. Pokochali jsme se výhledem do mlhy a poté už došli jen kousek k Pétovi Malíkovi do sedla Ostaše. Zapadli jsme do zatím nevytopeného lokálu, pozdravili se s majitelem a radili se co s časem. Nakonec ještě za šera vyrazili Mišák s Huronem a Petrem na průzkum k převisu kde to znal jen Mišák. Já a Bobina jsme to vzdali a zůstali v poloprázdné hospodě. Zatímco Bobina klímala já naladil pádlo a pokusil se zahrát. Když se neohrožená trojice vrátila s úspěšné výpravy, převzal kytaru Petr s Huronem, což bylo to nejlepší možné řešení. S pokračujícím večerem se naše skupina začala rozrůstat. Dorazili Pačáci – Čipr, Chutkyn a George a chvíli po nich samotný Kérkonošák Martínek. Pařilo a prasilo se až do pozdních nočních hodin. Půlnoční tmou se pak naše sedmičlenná parta (Huron s Petrem už tam byli) plahočila pod převis na návětrné straně Ostaše. Když jsme dorazili na místo, okamžitě jsem to tam poznal – tenhle camp jsem totiž našel spolu s Balšem a Píďou v devadesátém sedmém roce a nebyl pro mě tedy tak neznámý jak mi tvrdil Balš. Foukal hrozný vítr, a tak během pracného rozdělávání ohně bylo rozhodnuto, že já s Bobinou postavíme jako zástěnu proti mrazivé fujavici stan. Po pozdní večeři jsme se všichni notně unavení odebrali na kutě – já, Bobina a Martínek do stanu, ostatní do pomyslného závětrí. Ráno kolem osmé mi to nedalo a musel jsem se z příjemně zadýchaného stanu vyškrábat ven. V mlhavé kose jsem vykonal svou potřebu a ještě se na chvíli vrátil dovnitř. To už se mi teplý vzduch až tak příjemný nezdál, ve stanu bylo totiž víc než zadýcháno. Lehce omámen tím smradem jsem se tedy v půl deváté vyhrabal ven do zimy a rozprávěl tam s Huronem a Petrem, kteří už taky byli vzhůru. Tím jsme probudili i chroptící zbytek a začal tradiční ranní rituál balení, snídání, vtípků Po desáté jsme opouštěli ta nehostinná místa a neomylně mířili do míst mnohem pohostinnějších. U Petra Malíka bylo v polovyhřátém lokále poměrně plno, ale velký stůl pro naši grupu se našťastí zrovna uvolnil, a tak jsme mohli zasednout a dát si druhou snídání – kafe, pivo atp. Před polednem jsme už šlapali svižným krokem v polích nad Policí. V Hlavňově jsme zapadli na polední pauzu k Doležalom. Obsluha byla ponejprv z hostů poněkud překvapená (že by nebyli

zvyklí?), ale různě chutnajícího Gambáče jsme se nakonec přece dočkali. Zatímco jsem s Martínkem dopíjel třetí pívko, Mišák s Huronem a Petrem vyrazili na Hvězdu Kovářovou roklí. Nikdo jiný se nenechal k výstupu romantickými skalami v mlze zlákat. Dali jsme si tedy ještě čtvrté pívko a pak už pomalu stoupali nejkratší cestou k našemu cíli – chatě Hvězda postavené na hřebeni Broumovských stěn v nadmořské výšce 674 m. Cestou, před závěrečným krpálem, jsme se zastavili a na verandě soukromé, opuštěné chaty poobědvali. Nahoře jsme splavení vstoupili do lesa zalitého v ledu. Mlhou jsme došli jen kousek k chatě postavené ve švýcarském stylu. Hned za dveřmi jsme se zaregistrovali a pak se vydali do lokálů hledat volný stůl. Přestože byli teprve tři hodiny, byl to docela problém. Nakonec jsme místa ukořistili za pomoci Georgevo lsti. Cedulka RESERVE, která se na jediném volném stole nacházela, skončila na topení pod hromadou kabátů a my si mohli v klidu vychutnávat pohodu začínajícího večera. Ano, večera. Na zimním táboření v Broumkách totiž začíná večer už ve tři odpoledne. V pět hodin jsme se šli podívat na slavnostní zapálení vatry, ale ve studeném povětří jsme dlouho nevydrželi a brzo byli zpět v teple narvané hospody. Když začalo ve velkém, středním sále promítání, začala pro nás dlouhá doba sucha. Dvě hodiny jsme nedostali ani pivo a nebýt Georga, který jednu rundu obstaral, asi bysme chcipli žízní. Postupem večera se začala naše parta rozpadat. Nejkurioznější nás opustil Mišák. Dal na volání pudů a odjel s holkou, kterou tady loni „zachránil“, do Jaroměře s tím, že na nás v neděli počká ve Starce. Pak odešli spát Petr a Huron. Únava byla znát na každém z nás (kromě nezdolného Georga) a my odpadali a odpadali. Bobina nás nechala jen v pěti kolem jedné. Já s Martínkem ji v půl třetí následovali, i Čipr s Chutkynem podlehli. Jen neúnavný George vydržel až do rána, kdy nás v půl deváté vzbudil s lahváčem v ruce notně rozjetej. Pomalu jsme vstávali, jen vzbudit Čipra byl poněkud problém. Ale i tak se nám podařilo v půl jedenácté vyrazit ostrým tempem na Ostaš. Těch šest a půl kiláků jsme s Martínkem v čele zvládli za neuvěřitelnou hodinu a deset minut. U Péti jsme se v rychlosti občerstvili, obnovili síly a pak podle plánu opět svižně zamířili do Teplic nad Metují. Za dalších 45 minut už jsme seděli v teple vyhřáté místnosti Rybárny. Královským obědem a gambem jsme se odměnili za úctyhodný pochodový výkon. Tam kde vlastně první zimní vandr do východních Čech začal byl i slavnostně ukončen. Ono totiž to kodrcání domů, které trvalo celých šest hodin už snad ani do vandru počítat nešlo – stejně to všichni prospali. Snad jen zbývá dodat, že s Mišákem jsme se ve Staré Páce šťastně shledali a jen se smáli jeho vyprávění. Skončil totiž s onou dívčinou na jakési oslavě kde proběhla fernetová smršť s pro Mišáka neslavným koncem. Ze sexu tedy nebylo nic. Zůstal jen bolavý žaludek, třešticí hlava a neustálé telefonáty od ctitelky. Inu, i tak může skončit zimní čundr.

2001

38. ročník ZT Hvězda

Ostašsko-broumovská (Broumovsko-ostašská) anabáze, aneb zimní táboření na Hvězdě trochu jinak

Ačkoli jsme už letos na ZT v Broumovské stěněch jet nechtěli, nakonec mě, Pajdu, Martínka, Vojtu a Růžu zlákal poctivě zimní počasí a do východních Čech jsme vyrazili. Já s Pajdou jsme vyjeli přes Nymburk už časně z rána. Dorazili jsme do Teplic nad Metují před polednem a hned pešo vyšlápli k Ostaši. Cestou kolem kužele Hejdy jsme neodolali a pokusili se prozkoumat tamní turistům nepřístupný skalní labyrint. Ten nás ale zle vytrestal. Bořili jsme se v soutěškách do hluboké vrstvy sněhu a krapet bloudili. Nakonec jsme se vymotali kousek za Klučankou, slibujíc si, že se sem v létě za příhodnějších podmínek vrátíme. Dole u rozcestníku jsme z polomokrého sněhu vytvořili erotického (s penisem) trampského (s kloboukem) sněhuldu, jako echo pro Růžičkovi, kteří měli dorazit navečer. Cesta nahoru do sedla byla vskutku nechutná. Bořili jsme se do bahna pod sněhem a hlasitě funěli exponovaným svahem. Nahoře nás potěšil Petr Malík právě otevřenou restaurací s roztápějícím se krbem, u kterého jsme hned zasedli, objednávali čaj, rum a pivo. Roztávali jsme a kecali s Petrem o neobvyklé nadílce sněhu – před hospodou na stolech ho bylo dobrých 30 centimetrů. Nechali jsme si v lokále batohy a dali se na lehký výstup do Horního labyrintu. Prošli jsme zapadané bludiště a pod cukrovými stromy došli až k vyhlídkám, ze kterých byl bohužel výhled jen do mlhy. Mrkli jsme se pod převis Usmíření, nasbírali a připravili tam dřevo na noc a sestoupili zpět k Petrovi. Na krajinu pomalu padla tma. Byl prosinec, a tak již v 16 hodin přišla zimní noc. Měl jsem promočené ponožky, využil jsem tedy plápolajících polen a jejich žáru k osušení jak fuseklí, tak i bot a nohou. Za pohodového klábosení jsme počkali na příchod Růžičkojc, se kterými jsme se radostně přivítali kolem osmé. Až do zavíračky jsme pak kecali o všem možném, než nás Per zvednul a popřál dobrou noc. Vyfuněli jsme nahoru k převisu, zkrchlými prsty rozdělali oheň a pozdě se navečeřeli. Po půlnoci už jsme se všichni odebírali za praskotu dohasínajících polen do říše spánku.

Ráno bylo stále mlhavo a nikomu se ze spacáku nechtělo. Až připomínka již otevřené restauračky nám pomohla překonat ten odpor a my vstávali, snídali a balili. Poklidili jsme pod převisem a v devět sestupovali zpět k Malíkoj. Tam jsme se zahřáli rumem i pivem a po rozloučení vyrazili na osmikilometrový přesun. Sklouzali jsme k silnici, v poli se pozdravili s trampy směřujícími opačným směrem a na kraji lesa v oblíbeném místě dali rumpauzu. V jedenáct jsme již procházeli Hlavňovem. Vyslali jsme Vojtu, ať se jde podívat k Doležalom, jestli mají otevřeno, že se podle toho rozhodnem, zda jít Kovářovkou, či přímo nahoru. Vrátil se s nepořízenou a tak jsme pokračovali po silnici směr Kovářova rokle. Když jsme docházeli k již zmiňované restauraci, projelo kolem nás auto, ze kterého vystoupil vejčepák a restauraci otevřel. Plány jsme tedy již přehodnocovali kolem stolu s orosenými püllitry. Po pár kouscích jsme přece jenom zůstali u plánu vystoupit vzhůru k chatě Hvězda romantickou a nejznámější Broumovskou roklí – Kovářovkou. Tou jsme také již v půldruhé stoupali, rozhrnujíc nohama vrstvu sněhu. Asi v polovině jsme se zastavili pod vysokou převislou skalou a uvařili si na lihových vařičích oběd. Zmrzlými prsty jsme sotva udrželi bagry s hustou polévkou. Rádi jsme si opět hodili bagáž na záda a stoupali dál, k jeskyni

Kovářna. Za ní jsme se rozhodli nestoupat dál po červené až k vršku rokle, ale odbočili jsme po zelené šikmce a přímo k Hvězdě. Do dějiště 38. ročníku zimního táboření na Broumovsku jsme dorazili poměrně pozdě. Naše obavy, že si nebudeme mít kam sednout, se vyplnily. Skoro. Naštěstí se zrovna uvolnil stůl přímo u výčepu. Zůstal u něj jen jeden pán, který na nás mával, ať si jdeme přisednout. Za chvíli už jsme cucali pivko a pomalu začali prásit. Mě se při tom podařilo vylít pivo, ale shrnul jsem to pod stůl, takže si toho skorem nikdo nevšim. Později jsme odešli ven na slavnostní zapálení vatry. Pořadatelé zrovna rozdávali louče a sháněli poslední významnou osobu. „Je tu někdo s Pasek?“, ozval se hlas jednoho z pořadatelů. Mimochodem to byl ten, který s námi odpoledne pokecal v Kovářovce – proto věděl, že tu někdo z Pasek je. Hned jsem aktivně prásknul Růžu. Okamžitě vyfasovala louč a po krátkém pořadatelském proslovu vstoupila do dějin tohoto ZT, když přispěla k podpálení 38 ohně na této akci.

Přírodní lednička U Malíků na Ostaši

Když už jsme seděli znovu v teple, došlo k dalšímu, poměrně závažnému rozhodnutí. V přečpaném lokále s přetíženou obsluhou jsme se rozhodli pro večerní přesun zpět na Ostaš. Venku totiž foukal ostrý vítr a my nevěděli, kam bychom šli v noci spát – velký pódiový přístřešek byl totiž zlikvidován a pod dřevěnými přístřešky bylo již odpoledne plno. Zaplatili jsme, rozloučili se, se sympatickým spolustolovníkem a kolem konečně rozhořelé vatra odcházeli dolů. Ještě předtím jsem volal Petrovi na Ostaš a on mi slíbil, že bude mít i přes nízkou obsazenost otevřeno. Přesun, jak už to tak ve tmě bývá, byl rychlý, a tak jsme již po hodině a půl otvírali dveře vytopené restauračky. Seděli tam jen trampové, které jsme potkali dopoledne v poli. Objednali jsme si a snažili se Petrovi vynahradit chybějící hosty. Díky tomu nás „vyhnal“ až v jedenáct hodin – a to chtěl původně zavřít již v devět, jak nám sdělil šéf vedle sedících trampů přezdívaný Dartaňan. Vypotáceli jsme se ven pod hvězdnatou oblohu a v neuvěřitelném mrazu si ustlali mezi stoly ve sněhu pod kuželníkem. Naše starosti s místem na spaní se tak vyřešili sami. Po půlhoďce se již ozývalo křišťálově čistou nocí naše klidné oddechování.

Ráno mě po sedmé hodině vzbudil Pajda, že půjde fotit východ slunce. Byla jasně modrá obloha, a tak jsem se, ač nerad vyhrabal z teploučkého spacáku. Nohy jsem s velkým úsilím vtěsnil do zcela zmrzlých bot a stoupal za svižným Pajdou na 700 metrů vysokou horu. Nahoře jsme za vysilující výkon byli náležitě odměněni. Slunce vystupovalo nad polskou Hejšovinu, která jako jedna z mála koukala z nízké inverzní mlhy nad zemí. Došli jsme za neustálého fotografování až na frýdlantskou skálu, ze které se otvíral nádherný pohled na Teplicko-adršpašské skály, Javoří hory a Krkonoše vystupující z mlhy jako ostrovy z moře. Nedalo mi to a zavola jsem do „bivaku“ Martínkovi mobilem a lákal

Ráno pod kuželníkem na Ostaši

jsem ho, ať se na to přijde podívat. Objednal si spolu s Růžou a Vojtou fotky, převálil se z boku na bok a pochruoval dál. Sdělil jsem ještě v přímém přenosu zážitek Bobině do Jablonečka a dál se kochal tou nádhrou. Dofotil jsem celý film a rozhodně jsem toho později nelitoval.

Když jsme se vrátili zpět dolů, mlha stoupla natolik, že pohltila i Ostaš. V mlze jsme se tedy nasnídali – Růža uvařila poctivou polívku, kterou ochotně nabízela. Byli jsme natolik zmrzlí, že jsme hned po snídani vděčně zapadli do roztápeného lokálu restaurace a tam se hřáli u krbu, popíjejíc čajdu s rumem. Čas nás však popohnal. Ještě jsme se chtěli naobědvat v Rybárně, a tak jsme museli chčíc nechčíc vyrazit. Rozloučili jsme se s Petrem, já s ním ještě domluvil podrobnosti ohledně našeho Silvestrovského pobytu zde a po poslední fotce

jsem opouštěli tuto naši vděčnou polární základnu. Cesta do Teplic uběhla rychle. Hnala nás hlavně představa dobrého gáblíku a výtečného gambáče. Jaké však bylo naše zklamání, když jsme Rybárnu našli zavřenou v rekonstrukci, to se snad ani nedá popsat. Nedalo se nic dělat. Vrátili jsme se zpět na nádraží a čekání na vlak jsme strávili u stolu v kiosku. Aspoň, že jsme byli v teple. Pokecali jsme si s dementním hostem – zaměstnancem a byli rádi, když nám přistavili motorák na Trutnov. Já s Pajdou jsme se však dlouho nevešli. Na zastávce Teplice-Skály jsme si zalomili z Růžičky palce a vyskočili na perón. Zatímco oni odjížděli domů, my pokračovali vandrem do Teplických skal. Zamávali jsme odjíždějícímu motoráčku a vyšlápli kolem zavřené pokladny do nitra nejdívočejších skal ve východních Čechách. Došli jsme liduprázdnou cestou k Řeznické sekyře, kde jsme odbočili a neprošlapanou cestou stoupali k Bivojovi. Na převisech pod campem nás ohromily obrovské ledové krápníky, které jsme si samozřejmě vyfotografovali. Na Bivojovi jsme si zalezli pod převisem s krytým ohništěm. Nechali jsme tam však zatím jen batohy a jen s fotoaparáty a stativem vyrazili po hřebeni na vršek chrámových stěn. Dorazili jsme včas. Slunci zbývalo k úplnému západu ještě třičtvrtě hodiny. Výhled na amfiteátr Teplických skal byl jako vždy uchvacující. Tentokrát byl navíc umocněn 30 centimetry sněhu a jasně modrou oblohou se stále rudějším kotoučem slunce na obzoru. Slunce zmizelo za Janovickými pastvinami. Divadlo skončilo, docvakaly spouště fotoaparátů. Vrátili jsme se opět zamrzajícím sněhem do campu a pokusili se rozdělat oheň. Jaké však bylo naše zděšení, když Pajdův (a náš jediný) zapalovač zhasl. Připravili jsme tedy suché noviny, Pajda zapalovač zahřál a v rychlém sledu jsme zapálili papír a svíčku. Boj o oheň jsme tentokrát vyhráli. Po chvilce už plápolala suchá polena a my si začali v příjemném žáru sušit boty, ponožky, trika i části svých prochladlých těl. U toho všeho jsme se pořádně nablábili, díky čemuž nás již v půl osmé zmohla únava a my zalezli do spacáků. Na nebi svítily jasně hvězdy a my s předtuchou mrazivé noci rychle usnuli. Uprostřed noci mě probudil nějaký šramot. Krve by se ve mně nedorážal. Nechtíc jsem při svém vyrušení za spánku vzbudil i Pajdu. Nakonec se nám podařilo odhalit myš, která se dobývala k našemu chlebu. Pověsili jsme tedy igelit s jídlem z jejího dosahu a znovu usnuli. Ráno jsme vstali odpočatí, již před svítáním. Opět jsme popadli fotografický cajk a došli nad Chrámové stěny. Udělali jsme pár fotografií skalního města ozářeného vycházejícím sluncem a vrátili se zpět k ohništi. Oheň jsme rozdělali už před tím, takže stačilo jen přiložit a královská snídaně mohla začít. Po jídle jsme se dali do balení. Já při tom zjistil, že hladová myš, kterou jsme v noci připravili o chleba, nepohrdla mojí usárnou a vyžrala mi do ní díru, potvora. Po sbalení jsme poklidili náš poslední bivačko tohoto vandru a sestoupili k Řeznické sekyře. Už cestou k ní nás pohltila šedivá nízká oblačnost, kterou jsme pak došli až k východu ze skal. Protože ještě nebylo moc hodin, rozhodli jsme se pro přesun do města. Šlapali jsme silnicí a těšili se na čaj a rum v nějaké restauraci u náměstí. Za hodku a půl už jsme měli koupené lístky domů a seděli v trojkové restauračce hotelu Koruna, popíjeli rum s čajem a dvanácti stupňového Projímátora. V poledne nás pak odvázel hurvajs z tohodle vandru plného zážitků domů.

39. ročník ZT Hvězda

Tentokrát se nás na tento již obligátní vandr počátkem zimy rozjelo z Mladé Bouleslavi šest. Už loni jsme přehodnotili plány s tím, že v pátek pojedeme přímo na Hvězdu. Tentokrát se to hodilo i proto, že Petr Malík prováděl na Ostaši rekonstrukci hospody (jak chvályhodné!) a tím pádem by nebylo v pátek večer kde posedět.

Dlouhá, ale díky kytarám, příjemná cesta skončila až za tmy v pustině východního výběžku Broumovska.

V námraze na hřebeni Broumovek

V Březové jsme do poprašku vyskakovali já, Kikin, Martin, Banjo, Balů a Ještěrka ve třičtvrtě na osm. Růžičci, kteří sem dorazili před námi, již byli hodinu na cestě. Pohlédli jsme na rozcestník a po modré značce vyšlápli tmou na osmikilometrový noční přesun – tak daleko to totiž bylo na Hvězdu, kde jsme měli s Růžičkami spicha. Kličkovali jsme ojiněným lesem, ztráceli a znovu nacházeli orientaci, děsili hlídající hajné a dodávali si sílu z Martinova lahve výbornou slivovičkou. Ačkoli Balů průběžně probíral cestu telefonicky s krkonošským předvojem, podařilo se nám zabloudit. Nakonec jsme se ale šťastně mlhou i větrem doplazili s jazyky na vestě až před umrzlou chatou postavenou ve švýcarském stylu nedaleko poutní kaple Hvězda na hřebeni Broumovských stěn ve výšce 699 m.n.m. S úlevou jsme ve 22,05 vpadli dovnitř a vítali se

s již popíjející čundrtrojkou – Růženou, Vojtou a Martínkem. Děsili jsme se, kdy zavřou a vyhodí nás, ale naše obavy byly zbytečné. Kikin s Martinem drtili kytary, zpívalo se, pilo pivo, grogy i svařo až do druhé hodiny ranní, kdy nás sympatická obsluha vyprovodila doslova a do písmene na mráz. Každý si venku ustlal, kde mohl. Já se přivítirnul na flek zabraný Růžičkami pod dřevěným přístřeškem, Banjo si vedle udělal z káry za auto postel, Kikin s Martinem si poteplili ve stanu a Balů s Ještěrkou obsadili flíček pod bývalým pódiem. Noc byla větrná a tedy i frišná.

Ráno po osmé jsme se probudili zafoukaní slabou vrstvičkou sněhu. Bylo stále mlhavo, větrno a tedy i frišno. I mně bylo frišno. Včerejší kombinace slivky, piva a svařáku mi zkrátka nějak nesedla. Vstávat a hrabat se ze spacáků jsme začali až po deváté, kdy se k nám doneslo, že restauračka má již otevřeno. Nezdržoval jsem se s balením, vše naházel do igelitového pytle a dobalil se až v teplé chaty. Můj rozbourěný žaludek uklidnili až suchý čaj s křupavoučkým rohlíkem (gulášovku po mě dojela Růža). V jedenáct jsem tedy spolu s ostatními opouštěl naše páteční útočiště zcela v pohodě. Vyfotili jsme se ještě s postavenou hranicí dřeva připravenou na večerní slavnostní oheň a pak vstoupili do mrazivě báječného ledového království. Došli jsme po namrzlém hřebeni na vrch kovářovi rokle a poté opatrně sestupovali tímto nejkrásnějším kaňonem Broumovek do Hlavňova. Obdivovali jsme se nádherné scenérii ledem ozdobených skal i stromů. Bez bágů jsme se přes údolí došli podívat do Mariánské jeskyně, kde nás překvapil převisek pro asi šest lidí. Ani jsme se nenadáli a už jsme procházeli kolem totemů a vcházeli do vsi. U „Doležalů“ nás čekalo zklamání a nápis SO – 17,30 – 23,00. Mototuristé, kteří postávali před hospodou s námi, zkusili zaklepat na okno a tím nás zachránili. Bylo totiž otevřeno – to jen nějaký vtípalík přeškrtnul v otevírací době jedničku a udělal z ní sedmičku a tím nás zmátl. Opět bylo pivečko, kytary a i na dlabanec došlo. Rozuzlila se i naše situace. Stále jsme totiž nevěděli kam dál. Až nachcípánou Růžu napadlo domluvit se z Malíkem na pronájmu chatky. Všechno klaplo – zavolalo se, domluvílo se. Heuréka, chvála buď moderní technice – mobilům a přímotopům (ty se už ode dvou hodin jen pro nás začali na šest kilometrů vzdáleném Ostaši nažhavovat). Z Hlavňova jsme tedy odpoledne šlapali s elánem a úsměvem na rtech. Zastavili jsme se ještě v pěkovské hospodě pod Ostašem na grog a pivko. Nakoupili tam tekuté zásoby na večer a před pátou již tmou stoupali silničkou do našeho sobotního cíle. V hospodě se svítilo a pracovalo. Já i Růža jsme si málem rozbili hlavy v místě kde bývaly dveře dovnitř – byly totiž přebudovány o kus jinam. Vyfásli jsme od omontérování Petra klíčky i přání dobré noci a pak plni úlevy vpadli do prohřátého útulna chatky. Vařila se večere a poté i svařák – lihové vaříče na verandě jeli naplno. My se rozjížděli velice pomalu, ale jistě! Zobali se jednohubky, popíjelo se, zpívalo a

Žranice v chatce na Ostaši

hrálo. V půl desáté už nebylo co pít a dostihla nás únava. Vzali jsme zavděk postelemi (Balů, ještěrka a Vojta podlahou) a odebrali se do říše spánku. Balů usnul samozřejmě jako první, a tak lze považovat noc za klidně bouřlivou.

Ráno nás ve třičtvrtě na sedm probudil Kikinův mobil. Pohlédl jsem oknem ven a spatřiv jasně modré nebe s načervenalým východním obzorem jsem se vyhrabal ze spacáku. Jen já jediný jsem byl odhodlán vylézt na vrchol Ostaše a pokochat se východem slunce. Martínek jen vysomroval plešku piva, zhluboka se napil (do dna) a pokračoval stejně tak jako ostatní ve spaní. Vyškrabal jsem se po zmrzlé cestě ranním šerem ke „Strážci“, prošel ledovým bludištěm a na skalnaté náhorní plošině čekal až vyjde slunce. Čekání bylo dlouhé, ale trpělivost se vyplatila. Z mraků nad polskou

Před naším dočasným bívákem :-)

Hejšovinou se vyloupnul rudý kotouč slunce a spustil svými paprsky překrásné divadlo. Fotil jsem jako zběsilý a zcela zapomněl na až bolestivý mráz. Z tohoto vytržení mě dost drasticky dostalo vrčení a štěkání dvou zatoulaných vlčáků. Naštěstí byli oba tuláci bez obojků plaší a po chvíli utekli. Po třičtvrtě hodině jsme se dal na sestup i já. V chatce ještě všichni spali a to bylo něco pro mě. „Vstávat holoto!!!“ budil jsem je a připomínal, že už je čtvrt na devět. Po chutné snídani a mírně nechutném balení jsme poklidili chatu a předali peníze (540 Kč) i klíče opět pracujícímu Petrovi. S přáním hezkých vánoc a šťastného nového roku jsme se rozloučili a sestupovali umrzlým blátem na Klučanku. V Dědově jsme obešli

bez naděje zavřené hospody a nakonec skončili pod zastávkou. Tam došlo k srdceryvnému loučení s Kérkonošáky a jejich posledním rumem. Než jsme s nimi zalomili palce, tak jsme jim alespoň pomohli půl lahve vypít. Zamávali jsme jim na cestu do Teplic nad Metují a sami si šli na nádražíčko uvařit kafe. Akorát jsme ho stihli dopít, když se přičítal courák do Týniště. Naskákali jsme do posledního vagónu a uháněli z tohodle mrazivého vandru domů. Museli jsme sice ještě vzápětí pomáhat průvodčímu se správkou záchranné brzdy, která brzdila i když neměla. Protože jsme ale šikovní kluci z kolbenky, vše se zdařilo a my mohli frčet. Hodinové čekání v Nymburce na přípoj jsme si zkrátili pivkem, kafem a rumem v „ne“daleké restauraci. Pak jen vlakem do MB a autama do vyhřátých domovů.

2003

40. ročník ZT Hvězda

Vojta, Růža a Pajda v chumelenici nad Pánovo cestou

Na Slepíčárně - tak jsme tomu ještě sice neřekli - Ostaš

Martínek, Pajda, Pavouk a Starý tremp si připíjejí rumem — Ostaš (foto: Růža)

2004

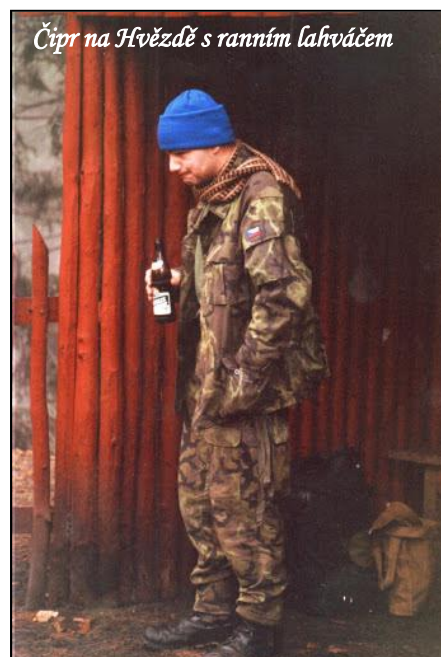
41. ročník ZT Hvězda

*Růža a Vojta na Hvězdě na schodech
(v pozadí Pat a Mat se stativem :-))*

Pauza cestou na Ostáš

Čipr na Hvězdě s ranním lahvičkem

2005

42. ročník ZT Hvězda

*Ve vrcholové partii Božanovského
Špičáku*

V Kovářově rokli

Sněhulák

Pečbuřtění u Pánova kříže

2006

43. ročník ZT Hvězda

Na schodech (3xfoto: Růža)

Martínek zdolává Pískovou roklí

Růža a uň

2007

44. ročník ZT Hvězda

Tentokrát jsme vyrazili do Východních Čech v nebývalém počtu. V Pěkově pod hřebenem Broumovských Stěn nás na zasněženou krajnici vyskákalo z autobusu devět a to jsme ještě nebyli komplet. Kousek jsme šli po silnici, ale vzápětí nás žlutá značka neomylně odklonila ke kraji lesa a my prošlapávali první metry pěticentimetrovou vrstvou sněhu. To bychom ani nebyli my, abychom si trochu nepobloudili. Jsme však již zkušení bloudiči, takže jsme včas našli správnou cestu a v mlze se zcela neočekávaně ocitli na vršku u chaty Hvězda. Foukal studený vítr, a tak jsme se rychle rozhodli zabrat zatím volná místa pod luxusním dřevěným přístřeškem. Zrovna jsme zabírali flek i pro Růžičky, kteří měli dorazit až v devět, když v tom se ze tmy vynořili Růžičci i s exPačáky Čiprem a Chutkynem. Jak se později vysvětlilo, rozhodli se urychlit svůj příjezd za pomoci automobilu, který zanechali na parkovišti u Petra Malíka na Ostaši. Nechali jsme tedy rozhozené celtý a honem zapadli do tepla horské chaty postavené ve švýcarském stylu ... která byla nacpaná táborníky a nějakou partou, co tam zabírala půl chaty, proto trvalo, než jsme si všichni posedali a dostali možnost ulejt žízu pivištěm apod. Když Kikin neomylně hrábnul do strun, podařilo se nám z již prokrvených úst pivem apod. vyrazit nějakou tu sloku písniček. Po dozpívání jsme se teprve shodli, jak to vlastně má být. V posledních ročnících pravidelný návštěvník táboření, navštívil nás kňour (Beruška). K našemu překvapení udivoval poslušností na povely pana vedoucího. Jak rychle přišel, tak rychle odešel. Jen taktak jsme stihli udělat pár snímků, abychom mohli porovnat, jak od minule vyrostl a zešedivěl. Noční pobyt na chatě rychle utekl a tak jsme pod cca dvaceti schody ulehli pod opravený přístřešek, který před dvěma lety spadl pod přívalem sněhu.

Na zastávce v Polici na Motuži u nádraží

Kalba na Hvězdě

zdobí z obou stran. Chudkyn se přidal a ponoukal nás na trutnovského pavijána. To ještě netušil, že já tajně popíjím pivo v každé láhvi, i když z plechu. Pro získání ranní barvy Hančí vytáhla tekuté ovoce z naší zahrádky a jala se ho upravovat na vařiči. Jakmile se po něm zaprášilo, byl čas narvat postel do bágla a vyrazit na gulášovku a točený. Než jsme to všechno provedli, stihnul vedoucí našeho zájezdu Pavouk poskytnout

K ránu bychom snad nevstali, kdyby nás neprobudilo chcaní a žíza. A taky Čipr, který v ruce třímал asi čtvrtmetrovou studeneckou jitrnici, již nabízel k ochutnání.

Z vrozené skromnosti jsme odmítali, jelikož nám bylo jasné, že by zbylo jen pár klacíků, co jitrnici

Růža vaří pod přístřeškem na Hvězdě svařáka na ranní zahřátí rovnou v posteli ☺

interview místní regionální celostátně známé rozhlasové stanici. Nalhal toho celkem dost. Mě utkvělo v paměti to, že co jezdí v zimě na vandry, nebyl nemocný. To ovšem netušil, že po návratu z táboření ulehne a nezbyde, než se odevzdat do sesterské a nyní už i manželské péče Bobiny.

Cíl dalšího našeho postupu byl jasný – Ostaš. Nebylo však tak jasný ale kudy. Nakonec jsme vybrali nejméně používanou trasu kolem Supího koše. Píďa, Cajs a Pepe dali ještě jedno točený a naběhli zkratkou k Doležalom. Zkratka to byla asi úžasná, dorazili až po nás (asi těch piv bylo víc). Během naší okružní cesty Pajda s Čiprem spravují mlýnek na potůčku podél cesty. Jak jinak než úspěšně. Roztroušení cestou se scházíme pod skalami nad Hlavňovem u studánky u rozcestí. Odvážní ochutnávají, rozstřesení klůtaj rum a ti co už nemůžou, si dávají dvakrát. U Doležalů spojujeme naši karavanu a dáváme něco na zub plus několik budvárků, jež se jeví jako vždy coby nejlepší pívíště celého zájezdu. Kromě našich kamarádů, přicházejících osvědčenou zkratkou, doráží i Ája (a Chudkyn má po žízalkách). Před odchodem stíháme zalomit palec s Jirkou Jiráskem a to již mjíme Pavoukovu a Bobininu posvátnou autobusovou zastávku cestou k též posvátné a navíc bájně hoře Ostaš. Zastávka se stane bájnou až za pár let. To až bude s námi kolem chodit mladý Pavoučiště.

Při výstupu na hřebínek polomem zahučel Cajs do vývratu po mohutném smrku. Líp si ustlat nemoh. Po zádech, hlavou z kopce, nohama ke kopci. Sám se nemoh zvednout, držel ho bágel, já na to nestačil, mohl jsem ho jen tahat za nohy, ale to se samozřejmě nedařilo. Kamarádi na nás řvali, kde jsme, ale pomoc nepřišel nikdo. Já řval smíchy, že jsme v tak patový situaci, do toho řval Cajs, ať ho tam nechám. Podařilo se mi dostat pod Cajse a aspoň ho posadit a sundat ruksak. Potom už to šlo. Jakmile jsme se přes ostružiní dostali k ostatním, všichni z radosti, že se nemusejí vracet, nám pořád nabízeli rum na udobření. Šmejdi.

Už jste se klouzali do kopce? Já jo. Když jsem za pomoci Hanky doklouzal na Ostaš, nezbylo mi, než si dáchnout v autě. To ten rum na udobření. Šmejdi. Bodlo to, a tak se opět zapojuji do táboření na Ostaši. Hospoda hučí díky Kikinovi a jeho songům. Na stole se objevil talíř plný krásných, do zlatova zauzených, buřtíků. My a ti, co s námi pravidelně jezdí, ví, co bude následovat. Ne nadarmo se čundrákům říká pečbuřti či kotlíkáři. Velitel hospody Petr velí, a už se otvírá krb, aby se buřtíci mohly naplno rozšklebit. Paradoxně ten, co se nejvíc těší, není nikdo z naší party, co spolu jezdíme, ale sám hostinský Petr. Zdá se mně ten hoch, co se mu narodil malej, nějaký jinej. Lidskej. Nechá nás pít buřty v krbu (neslýchané), půjčí chatku na noclech zadarmo (nevidané). Je v pohodě, ať mu to a i celý jeho rodině, vydrží. Krátce proběhne ptačí tanec, Čipr zapřemejší se zavřenejma vočima, Leoš dojí mojí večeři, nacpe se buřtama a už zbejvá, jen se odebrat jít spát. Využíváme chatky a kromě Divi a Pajdy (odešel dříve), jdeme chrnět. Divi jde na převis sama a tak se ráno divíme, že se svým orientačním smyslem nezabloudila a dorazila za Pajdou. No, musel jí jít naproti. Divi opět nezklamala.

Rovnáme se do chatky a snažíme se neprobudit a napodobit Pavouka s Bobinou, kteří již zařezávají. Statečně se přidáváme a ráno se podivujem, že nikde u chaty není žádná nařezaná metrovina. Jen před chatou je Pivošova moje nedojedená večeře s buřtama apod. Dál to nestihnul.

U snídaně se všichni naposledy scházíme a dáváme k lepšímu, co jsme zažili poslední dva dny a noci. Třeba i to, že Kikin lehnul, ani spacák nestih vybalit. Naštěstí jsou v chatě deky, tak jsme ho přikryli. Snažíme se domluvit další akci, ale všichni jsou již duchem ve vlaku na cestě domů.

Ať žije Zimní táboření ročník 44. Ať žije ročník 45!

Sepsáno Pavoukem a Vojtou (kurzívou) v lednu 2008

Romantika – pečbuřtění u krbu v malíkově knajpě

2008

45. ročník ZT Hvězda

Průběh vandru jsem se pokusil zveršovat. Upozorňuju, že toto „dílo“ nemělo a nemá žádné umělecké ambice :-).

Nad Zaječí roklí

Je pozdní večer, prosinec.
Jak každý rok, tak zas i dnes
šupáci mají sraz.
Už turisté nás vítají
na Hvězdě čárky dělají,
začíná hodokvas.

I čert nás tady postraší,
když s Mikulášem dorazí.
Z nás nikdo nemá strach.
Dočkají se i básničky –
- to básní Čipr maličký,
ten bard a dobrý brach.

(pokračování na další straně)

My v nohách máme fůru mil,
starosti každěj zahodil
by dorazil dnes včas.
Nad Broumovskými Stěnami
se nebe třpytí hvězdami,
bohužel není mráz.

To nevadí. Tak aspoň dnes
neumrzne tu ani pes
na zimním táboření.
Už bledne nebe a je chlad,
první spáček zkusil zvolna vstát,
noc v den se tiše mění.

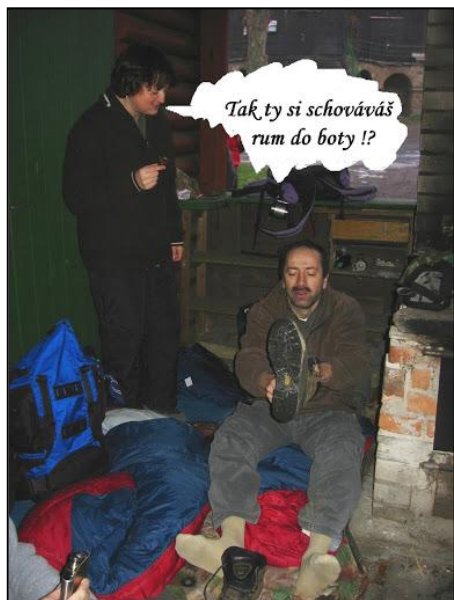
Ted'! Otevřeli „putyku“,
my konečně jsme v rychtyku,
chcem Kovářovku zdolat.
Tak vyrážíme plni sil,
v tom vedoucí nás zastavil
kytičkou ze štamprlat.

My připijíme na zdraví
a slibuju si, to se ví,
že přijdem nejdýl za rok.
Nad schody zbyla pára jen,
dobrý Jan Novák samotén,
my byli tu jen na skok.

Nemáme rádi návaly,
z nich zlé sny se nám zdávaly
jdem pryč jak jedni z mála.
To táta Ostaš volá nás,
ten vládce kraje – samotář,
kde kdysi vatra plála.

Už vykračujem kaňonem,
jen mokro je a vlhká zem
nám klouže pod nohama.
Tam dole v lese pod roklí
jsme letos málem promokli
kousek před totemama.

Však lesy České republiky
dali zde střechu na kolíky
a lavičky i stoly.
My v klidu se tu rozložíme
špekem, rumem se rozmazlíme
už nohy trochu bolí.!

V Hlavňově velké zklamání,
to skoro vzpourou zavání,
U Doležalů je tma!
My marně berem za kliku
a není nám moc do smíchu,
knajpa je zavřená...

Pod jasanem nás zachrání –
to jest hodpůdka ve stráni,
gambáč tam zachutná.
Pak odcházíme do šera
a cesta jako příšera
se zdálky zachechtá.

Však v pohodě ji zdoláme,
s Pětou se potom vítáme
v hospůdce U Malíků.
Pan majitel je kamarád,
nás vagabundy má i rád,
je „blázen“ do buřtíků.

Tak v krbu je pak opečem,
už dávno pryč je bílý den,
v tom nápad někdo dostal –
- zahrajem ruské kuželky!
To úspěch má fakt převelký,
pod modřiny je nával.

Už koule vzduchem rotuje,
nejvíc se Pajda raduje,
vítězí velmi směle.
Však smůlu má ten otrapa,
dnes šlápnul z louže do bláta,
dál netuší se směje.

Pak úsměv v tváři pohasne,
i jemu už je teď jasné,
že vítěz je jak Pyrrha.
Dnes nehrálo se o ceny,
on nic už na tom nezmění,
jen mráz je jeho výhra.

My do tepla se vrátili
z Holzmannelm chvíli krátili,
to Čipr imitoval.
Pak, safra, přišlo placení,
s lokálem milým loučení,
když les nás k spánku volal.

Pohltila nás tmoucí tma,
jak když maminka zavolá:
„Hej, parchantíci, domů!“
My rozprchli se do všech stran
a každý klidně usínal
ve stínu starých stromů.

Někoho tlačil beton snad,
tomu já moh se jenom smát
tam pod převisem skály.
My s Pajdou oheň zažehli
a znovu buřta ožehli,
moudra si povídali.

Měli jsme hodně na chytro
ač nepili jsme Mojito,
jen becherovku slabou.
Z nás každý jako filozof
už nenalézal žádných slov –
- byl čas jít spát. Hej, alou!

Noc byla krátká, to se ví.
Snad neměli jsme ani sny
a probralo nás ráno.
Jen převis s námi v mlze plul
a slabý vánek lesem dul,
vše sněhem posypáno.

A zas ten ranní rituál,
snídaně, oheň, horkej čaj,
balili jsme si věci.
Pak šikmo cestou po stráni
jen sněhu znělo křoupání,
to nade vše je přeci.

V tom slunce blejsklo nad hlavou,
my kochali se dálavou
tam na Frýdlantské skále.
Ten pocit těžko popsat lze –
- je o volnosti, o touze
být svobodný tak stále.

Sešli jsme dolů úbočím
a vstřebával nás mlhy stín,
nebylo čím se kochat.
Vrch hory jímál těžký mrak,
však strážil to tam sněhulák,
ta pomíjivá socha.

Bohužel nadešel už čas,
domova zavolal nás hlas.
S radostí smutek míchá.
Vzpomínka dlouho bude v nás
a z těchto vandrů bez příkras
na nás dál kouzlo dýchá.

A nedej bože, kdyby snad
chtělo to kouzlo dodýchat –
- ta myšlenka mi studí.
Pak vím, že nebyl jsem tu sám,
že kolem sebe lidi mám,
co vrátit zpět mě umí!

Tak AHOJ, třeba příště tu,
anebo jinde na vandru,
vy blázni stejné krve.
S vámi je radost putovat
a pod hvězdama v noci spát
po sté jak na poprvé!

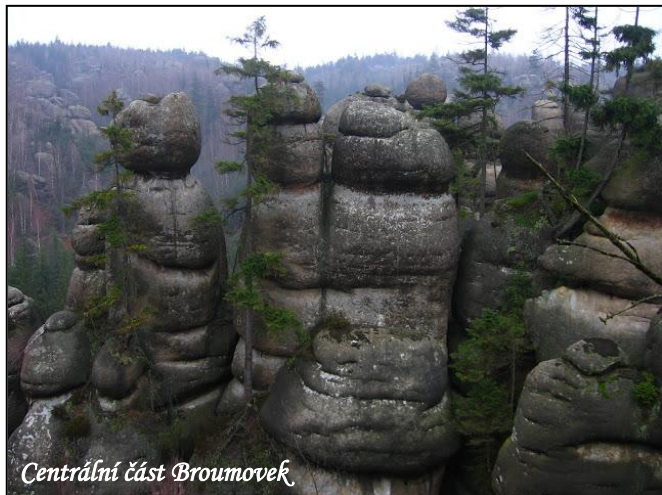

2009

46. ročník ZT Hvězda

NeZimní vandr na Hvězdu a Ostaš

Letošní zimní táboření nebylo zimní ani trochu. Zima sice byla ale taková ta podzimní – vlezlá. Já s Pajdou a Zvěrkou jsme se pěkně zahřáli už v pátek, když jsme se na broumovský hřeben vyškřábali Pískovou roklí. Mohli jsme si to dovolit

– sníh nebyl žádný a vody taky moc nebylo. Zvládli jsme oba skalní prahy a úzkou skalní soutěskou jsme se také protáhli. U řetězů nám sice trochu zatrnulo, ale nakonec jsme radostně oroseni v umírajícím odpoledni všichni zdraví stanuli na hřebenové červené značce. Jen kousek jsme popošli a z mlhy se vynořila kaple panny Marie Sněžné. Byli jsme u pátečního cíle, na Hvězdě.

Zabrali jsme flek na spaní pod přístřeškem letního kiosku a zapadli se konečně ohrát do restaurace v chatě. Večer byl potom klidný a opravdu odpočinkový. Shledli jsme promítání fotek otce a syna Jenkových a taky se konečně dočkali příchodu Chutkyňa, Čipra a Kérkonošáků. Poseděli jsme dlouho do noci a tak se i setkali s Banjem a Cajsem kteří zdržení putykami přišli hodně pozdě a taky hodně unavení :-). Pak už jen zalehnout do hajan a začít řezat. Ráno, když jsem se probudil už nikdo neřezal, ale dříví se kolem žádný gulášovkou rozhodovali kudyma se letos přesunem na Ostaš.

neváleželo... Sbalili jsme, zašli na snídani a nad luxusní Nakonec to vyhrála nezvyklá trasa přes Pěkov. Rozloučili jsme se tedy s panem vedoucím (jak jinak, než pár štamprlaty nad schody – v podniku prý pan majitel nepije) a vyrazili jsme přeznačenou žlutou (dnes modrá) značkou. Pohltila nás mlha, která alespoň trochu dotvořila pocit zimy.

Jinovatka pokryla stromy a keře a bohužel i zem a kameny, takže o pády nebyla nouze. Nevyhlášenou

soutěž o největší HUBU vyhrál zcela jistě Martínek. Svůj parakotoul s vývrtkou vzad zvládl opravdu bravurně. Div byl, že to přežil bez úrazu... V Pěkově jsme na radu domorodců uhnuli ze silnice do rozbahněného pole a zanechávajíc za sebou brázdu podobnou mělkému kaňonu se přibližovali k siluete vysokého kopce. Z mlhy se vynořily obrysy skal majestátného Ostaše. Vojta se už dávno trhnul a volal, že je na Kočičáku a topí voheň. To nás hnalo vpřed. Na kraji lesa jsme chvíli zaváhali, ale instinkt nás neomylně zavedl správně. Za chvíli už jsme nařezávali špekouny a skvěle poobědvali. Pajda si sundal batoh zavěšený vysoko na stromě (jak se tam jen mohl dostat?) a v začínajícím šeru jsme Dolním Labyrintem vykličkovali do, nám tak milého, sedla Ostaše. Pohltila nás útulná hospůdka Petra Malíka a stala se pak na dalších pár hodin naším domovem. Spát šel každý, kam se mu zachtělo – do lesa, či pod převis, nebo na lavičku :-). Podrobnosti kdo, kde a jak raději přenechám čtenářově fantazii.

Ráno jsme se zdraví sešli opět u Petra, rozloučili se a vyrazili

k domovům. Tak za rok zas...

2010

47. ročník ZT Hvězda

ZT Hvězda obráceně

No, hlavou dolů jsme tuto akci rozhodně neabsolvovali, ale tak, jak každý rok, jsme ji pojali po svém. Jde to s námi ale s kopce – nikdo nepřijel vlakem (!!!). Coby motorizovaní trampové jsme se ale nakonec v chatě na Hvězdě ve zdraví potkali. Kikin to pojal vůbec po svém, když cupital po ledové silnici nahoru jen v polobotkách – nějak zapomněl kanady doma (co s nimi taky, v autě?). Zatímco Nána, Pajda, Divi, Martin a Katka seděli u jednoho stolu, zbytek (Pavouk, Bobina, Kikin, Píďa, Růža, Chudkyn a Čipr) obsadil stůl v jiné místnosti. Diplomatickým jednáním jsme ale dosáhli úspěšné trojisměny (v dějinách této chaty možná rekord) a sesedli se dohromady v místnosti s krbem. Večer probíhal zaběhlým způsobem, takže není moc co popisovat. Kikin hrál, my zpívali, Martin to zpestřil foukačkou a Katka flétnou. Každý pojedl dobrou krmí za 50 Kč a zapíjel to, čím sám chtěl. Skalním pečbuřtům jsem rozdál originální vizitky (made in Pavouk) a proběhla i krátká debata na téma my a buřty. To už ale únava kosila první z nás. Ti se vydali ven do té kosit a uložili se pod dřevěným přístřeškem, kde jsme měli ve stínu cizích stanů separé. V půl páté už jsme tam byli komplet včetně Kikina a Pídi, kteří vydrželi nejdéle a přestože měli stan, ani se nezdržovali jeho stavbou a stulili se k sobě na korbu přívěsného vozíku (co se dělo dál ponechám na čtenářově fantazii).

Po osmé hodině jsme se pomalu začali budit. Proběhl rituál sváření vína, včetně jeho odlití pohanským bohům (jen nechápu, proč jsme odlili víc jak polovinu?). Pajda dal kolovat domácí rybí salát (opravdová mňamka), o rumu nemluvě. Ze spacáků se do mrazivých mínus šestnácti nikomu příliš nechtělo, ale metabolismus byl neúprosný – museli jsme vstát chčíc (nechčíc). Balení do kletrů, či rolování do tlumoku (Kikin) nebylo až zas tak hrozné. Čest všem, co s úsměvem na rtech zabálí v takovémto mrazu usárnu. Čest jejich památce... Sotva jsme dobalili, už nám Kikin gestikuloval ze schodů k chatě, že restaurace zrovna otvírá. Poměrně promrzlí jsme vzali zavděk vlažným interiérem s vřelou obsluhou, horkým čajem a hustou gulášovkou. O rumu nemluvě. U zvolna roztápějícího krbu jsme pomalu spřádali plán na další postup. Zatímco valná většina skalních zimních táborníků bude trávit den i noc v blízkosti chaty, my byli rozhodnutí pokračovat v naší tradici a nějakým originálním způsobem se přesunout na Ostaš, do míst, kde vlastně toto zimní táboření v roce 1964 započalo. Nic nového jsme tentokrát ale nevymysleli. Po zaregistrování se mezi účastníky, jsme se tradičně

rozloučili s panem vedoucím (panák na schodech) a sněhem směřovali ke Kovářově rokli. Když jsme opouštěli silničku, zalomili jsme palec s Kikinem a Píďou, kteří se museli vrátit domů. Vůbec jsme jim to nezáviděli, protože před námi byla krásná zimní příroda a s trochou štěstí i hospoda :-). Hlubokou, místy až 30 cm vysokou vrstvou sněhu, jsme prolézali skalním labyrintem na hřebeni a pak začali sestupovat jednou z nejkrásnějších roklí tohoto kraje. Byla sice mlha, ale i tak to stálo za to. Naše skupina se cestou roztrhala, protože každý potřeboval na kochání a klouzání jinou dobu. Dole u odpočívadla Lesů ČR jsme se ale ve zdraví sešli, rozdělali oheň z cestou nasbíraných klacků a jako správní pečbuři se pustili do díla. Po příjemně strávené hodině jsme se definitivně rozhodli k cestě do Hlavňova, kde jsme se nakonec „utábořili“ na pár pivek U Doležalů. Prohodili jsme pár slov

s Petrem Poznarem, pozdravili se s Jirkou Jiráskem, který směřoval na Hvězdu a za šera jsme vyšlápli k závěrečnému přesunu na Ostaš. Zavátá cesta přes pole byla drsnou zkouškou, ale všichni obstáli. Když jsme se společně usazovali v hospůdce u Petra Malíka, zjistili jsme, že jsme se rozmnožili – z Pasek dorazil Vojta alias Starý tremp. Večer proběhl v pohodě a v klidu. Všichni si dali výborný gáblík a shodli jsme se, že s kuchyní to jde u Malíků nahoru. Jen by měl někdo kuchařovi říct jak správně uvařit Kyselo... Došlo i na klasické opékání špekáčků v krbu a pak konečně i na spaní. Nahoru na převis šel jen Pajda a Vojta, my ostatní jsme vzali zavděk chatkou, kterou nám už od oběda vytápěl Petr.

Ráno mě probudilo sluníčko. Nezaváhal jsem, rychle nazul boty, popadnul foťák a vyrazil nahoru. Když jsem zdolával svah Ostaše, vymýceným lesem mi vycházející oranžové sluníčko svítilo na cestu. Nahoru jsem se pak prodíral skalním bludištěm po kolena ve sněhu. Pozdravil jsem se s Pajdou, který už si svoje odkochal i odfotil a pokračoval jsem sám k Čertovu autu a na skalní hranu nad Dolním labyrintem. Výhledy byly fantastické, ačkoli viditelnost nebyla už stoprocentní. Když jsem scházel po hodině dolů, slunce se začalo pomalu schovávat za mraky. Dole jsme se všichni sešli na snídani v hospůdce, někdo si dal luxusní česnečku, čaj, či kafe a pak už jen loučení a odjezd auty domů. Snad to příště absolvujeme více trampsky – vlakem. I když, lepší autem, než vůbec, ne?

Sesmolil Pavouk

2011

48. ročník ZT Hvězda

ZT Hvězda - 2.12. - 4.12. 2011

Rok se s rokem zase sešel, prohloupil, kdo s námi nešel.
Na Hvězdě jsme tábořili, okresní tam pivo pili
(stolici si nařídili - málem jsme to nepřežili).

Jak je naším dobrým zvykem, spali jsme pak pod přístřechem.
V chladném horském průvanu nocujem vždy bez stanů.

Ráno mlha jako prase, kampak nás to táhlo zase?
Nedalo to příliš práce, zas nás vcuclo restaurace.

Snídali jsme, klábosili, něco na zahřátí pili,
pikolíkoy zaplatili, na schodech se vyfotili.

Potom bágly na záda, chůze v mlze – paráda!
Rychlý pochod pro nás není, tak proběhlo houbaření.

Pod Ostaš jsme dotáhli, v lomu kosti rozhráblí.
A pak v místě U mrtvolky buřty pekli jsme jak vdolky.

Hospodu jsme vzali hákem, buřt zajedli tatarákem.
Spustil se déšť převelký, rychle jdeme hrát kuželky!

Vítr, tma a vichřice, letí koule, čepice (a kulich).
Tento turnaj polární věc je zcela normální.
Prokřehla nám naše líčka – do hospůdky, do teplíčka!

Probíhaly piva rumy, Banjo na kytaru umí.
Zas jsme byli v pohodě v Malíkově hospodě!

Nejsme žádní astracháni, těžko se však trempík brání
(nabídnuté přístřeší zahřeje a potěší).

Venku vítr, plískanice, v chatce chrapot ponejvíce.
Těž jsme trochu zatouchali, k ránu jsme se prochrápali.

Po vydatné snídani loučení a líbání
Pak jako vždy, povinně, cesta domů k rodině.

Takže suma sumárum, bylo nám zas prima
Vyhli jsme se komárům a nebyla zima! (bohužel)
Nehrozilo klíště, tak ahoj zas příště :-)!

**Sesmolilo T.O.MOUDÍ s nepečbuřtem Vazounem,
dosmolil Pavouk**

U Čertovy skály (foto: Vazoun)

Účastníci zimního turnájků LFC (foto: Vazoun)

2012

49. ročník ZT Hvězda

Bílá, bílá, bílá, bílá
komu by se nelíbila?
Sníh v botách i za krkem
rokli berem úprkem.

Nad roklí si dáme Deli,
rokli berem po prdeli
Žebříky i převís byl,
průzkum se nám vydařil.

Růža müsli okusila,
málem se nám udusila.
V plicích rachta ještě dnes,
zanevřela na oves.
(leží tam v oboře....bojím se, bojím, že umře)

Pečbuřti přiostrují pruty

Nad Žebříkovou roklí

Žebříková rokle

Martínek už na nás čeká,
naše parta za ním spěchá.
Na Ostaši u Malíků
dáme si pár pumprlíků.

Jen Vazouna je nám líto,
celý víkend pije pito.
Odešli jsme z hospody
do té zimní pohody.

Zahřejem se plamenem,
Čipr potom kamenem.
Kdyby dal na radu Kačky,
vzal si Vazoun podvlíkačky.

Vazoun ve Skalném divadle

Přesto jsme to přežili,
ráno oheň topili.
Chvilíčku jsme pečbuřtili
a u toho rum jsme pili.

Saky paky sbalili,
k Malíkovejm valili.
Čajíček a polívčička
prohřály nám naše líčka

Štrůdlu jenom čtyři porce,
nezbylo na všechny borce.
Dělíme se jen tak tak,
za chvíli nám jede vlak.
Bílá, bílá, bílá, bílá...

Sesmolili:

Růža, Čipr, Pavouk, Divoška, Vazoun, Vojta St.tr., Kačka, Bobina a Martínek

Sibíř na Eldoradu

Panorama Broumovská ze Supího koše

1995 – 2013

Osada toulavejch vlků – T.O. Eden – T.O. Moudí

I když na ZT na Hvězdu jezdila celou dobu naše parta ve skoro stejné sestavě, trampské osady to byly vlastně tři :-). Níže je stručný průvodce historií našeho uskupení...

Historie a současnost T.O.Moudí, zakládající osady AČP ve zkratce

Celé to spustil Píďa. On a Cajs dokázali překecat mě (Pavouka) a Kukačku k účasti na tramském pochodu Českým rájem „Habán“. Po absolvování náročného (alkoholicky i fyzicky) pochodu jsme skončili u Nebáku, kde se nám velmi zalíbilo. Jezdili jsme tam i o dalších víkendech. Bylo veselo a měli nás tam rádi. Proč by taky neměli, když jsme jim tam dělali poměrně slušné tržby. Na jednom takovém veselém vandru jsme tenkrát i založili tramskou osadu.

„Stalo se jedné noci za onoho času, v onom kraji. Parta kamarádů seděla kolem ohně, plameny ozařovaly převislou skálu a z rybníka se ozývalo skřehotání žab. Vítr proklouzavající mezi kameny a stromy vyl svůj vlčí žalm. Měsíc jako pečtidlo zářil do noční tmy uprostřed tří jasných hvězd. Země se nezachvěla ani blesk neozářil spící krajinu, ale i přes ten zdánlivý klid byla ta noc osudová. Smečka toulavejch vlků napsala první stránku svých dějin.“

(z úvodu osadní kroniky)

Tak takhle romanticky osada zrovna nevznikla, ale daleko od pravdy ten příběh taky není. Jak to tedy bylo? Faktem je, že to bylo v noci. Pozdě v noci. Z hospody na Nebáku už nás vyhodili a nám nezbylo než pokračovat v pařbě u ohně, jehož plameny díky Cajsovo přikládání ozařovali nejen převislou skálu, ale i půlku rybníka Nebák. Z něho se sice něco ozývalo, ovšem nebylo to skřehotání žab, nýbrž nadávání neúspěšných rybářů. Bodejť by nenadávali, když ne vítr, ale já vyl svůj vlčí žalm. Tenkrát jsem totiž chytil vlka (rozuměj opruzení mezihýždí) a každé poposednutí jsem doprovázel neskutečným zaúpěním. Už ani nevím, jestli tenkrát svítil jasně měsíc, ale hvězdičky si pamatuju docela přesně. To, když jsem skočil do chladivé vody rybníka šipku a setkal se čelem s blízkým, našťastí písčítým, dnem. Nejsem si jist, ale při tom se možná i ta zem zachvěla. Blesk určitě neozářil krajinu spící, neboť okolní krajina již díky našemu řádění nebyla ani trochu spící. Takže, jestli někomu připadalo, že je klid, bylo to skutečně jen zdánlivé. A osudová ta noc opravdu byla – tenkrát jsme totiž v tom nadpozemském stavu založili já, Píďa, Radka a Cajs Osadu toulavejch vlků. To bylo na jaře roku 1995.

Co bylo dál?

Stárlí jsme, párovali se (někteří se stihli i roz-párat) a stihli název osady dvakrát změnit. Nejprve to bylo na návrh Kikina na T.O. Eden a po krátké době, tuším, že v roce 2001 jsme si na vandru Kokořínském přisvojili s humorem nám vlastním název T. O. Moudí. S tímto názvem také došlo k založení Asociace českých pečbuřtů, která osadu jaksí upozadila. Na ramenou i jinde se nám tedy hrdě skví domovenky AČP. Sami sobě jsme zkrátka přiznali, že jsme jen obyčejní šupáci a pečbuřti. A jsme na to hrdí!!! :-)

Více o nás v kyberprostoru na
www.pavouckej.wz.cz
nebo:
www.pecburti.wz.cz

Něco málo o zimních vandrech v našem podání

(aby si někdo nemyslel, že jezdíme jen na komfortní zimní táboření ☺)

Zpočátku jsme ještě jezdili jen na sezóny – od jara do podzimu. Jednou ale na Kokořínsku nějak dřív nasněžilo a nás na vandru zastihla zimní nálada – příroda i lidé byli rázem jiní. Příroda malebnější a drsnější, lidé přátelštější a milejší. A my byli lapeni. Lapeni do sítí závislosti. Závislosti na zimních vandrech... Asi nejzásadnější zimní akcí, kromě ZT na Hvězdě, se stal mnou organizovaný Zimní přechod Jizerských hor. Hned první ročník překonal vše, co jsme kdy zažili.

Jak jsme poznávali hory, aneb vlk se zimy nebojí

(povídka vydaná časopisem *Tramp* volně inspirovaná prvním přechodem Jizerských Hor v roce 1995)

15.-17.12.1995

Vánoce klepaly na dveře a my, tedy Smečka toulavejch vlků, jsme si řekli, že by bylo záhodno někam vyrazit. Pravda, nikdo z nás neměl se zimním vandrováním pražádné zkušenosti, ale rozhodla za nás, za vlky, skutečnost, že opravdovej vlk se zimy nebojí. Termín akce byl jednoznačný – poslední víkend před vánoci.

Onoho dne táhli šedivým městem k nádraží tři odhodlaní dobrodruzi. Pavouk (tedy já) - člověk co dostal ten nápad vyhnat tři docela normální lidi do extrémních podmínek českých skorovelehor. Cajs, zapálený tramp, dobrodruh a pivní skaut. A nakonec Red, kamarád do nepohody i hospody s věčným optimismem a chutí k jídlu.

Na nádraží jsme po krátkém handrkování koupili jen devět lahváčů. Proti tvrdému alkoholu jsem tvrdě protestoval argumentujíc čtyřmi lahvemi Karpatské hořké uschovaných v mé zelené krosně. Než jsme se stačili dohádát ujel nám vlak. Tedy málem nám ujel. Cajs se suverenitou sobě vlastní pohrozil výpravčímu výtržností, a tak jsme do vlaku nastupovali na výhybkách při výjezdu z nádraží. Cesta byla jako vždy skvělá. Nejvíce se líbila Cajsovi, notorickému spáči. Až do Liberce jsme podřimovali a snili o dobrodružném vikendu, který nás čeká. Probudili jsme se, když už byl vlak prázdný a rychlým tempem vychládal málem i s námi na odstavné koleji. Na nástupiště k budově libereckého nádraží jsme došli husím pochodem po slabé půlhodině, takže na občerstvení u neonově ozářeného stánku nebylo ani pomyšlení, hned nám jel další přípoj. Tentokrát nemusel Cajs nikomu vyhrožovat. V klidu a v pohodě jsme se vecpali do narvaného motoráku za pomoci tvrdých loktů a ostrých slov. Do cílové stanice jsme dojeli bez problémů, v pohodlí na jedné noze. Plni optimismu a elánu jsme vystoupili na umrzlé zasněžené nádraží obarvené na oranžovo vycházejícím sluncem. Zahoukal odjíždějící vlak, zakrákorál havran. Horská obec Bílý Potok pod Smrkem vítala své návštěvníky. Po pečlivém porovnání mé mapy s nástěnnou mapou za nádražím jsme došli k závěru, že vydavatel mapy v mé ruce si zřejmě spletl pohoří. Až po chvíli jsem zjistil, že pohoří si nespletl vydavatel, nýbrž já. Na zimní přechod Jizerských hor jsem si vzal letní turistickou mapu hor Orlických. Smůla. Ale co! Správný tramp a zálesák si vždycky poradí. A tak jsme hodinu obkreslovali na papírky z cančáku nástěnnou mapu před sebou. Papírky s jednotlivými výřezy jsme pečlivě očíslovali a uložili ke mně do žracáku. Pak jsme, žvýkající suchý chléb se šunkou, vykročili k hrozivě vystupující terénní vlně.

Podle jednoho z výřezů jsme měli v příštích hodinách překonat čtyři sta výškových metrů. „No tēpic!“ komentoval tuto nechutnou skutečnost Red a vydal se v čele naší skupinky směle loudavým tempem vpřed. Problémy začaly, jak už to bývá, hned na začátku. První co jsme udělali hned po opuštění posledního domu vesnice bylo, že jsme zabloudili. Krátce jsme tápali v terénu, až jsme po hodině a půl dorazili k vodopádu na Černém potoce vzdáleném zhruba dva kilometry od vsi. Úspěšný začátek a dosažení prvního orientačního bodu naší cesty nás dobře naladili, a tak jsme po malé svačince vyrazili na další cestu. To už jsme nešli po turisticky značené cestě, ale drápali jsme se půl metru hlubokým sněhem do stráně nad potokem. Kamarádi

kleli a mě hřálo u srdce. „To je ten správný extrém,“ řekl jsem a otočil se, abych se podíval kde se nalézá zbytek expedičního mužstva, které bylo už podezřele dlouho ticho. To jsem mohl čekat. Seděli na batozích opření o čedičovou skálu. Red právě dopíjel zimou vychlazený dvanáctistupňový Klášter a Cajs samozřejmě nebyl pozadu. Právě ukládal prázdnou láhev do boční kapsy svého odpudivě vypadajícího a alkoholem zapáchajícího báglu. „A kamarádovi ani nenabídnete.“ poznamenal jsem uraženě. Po chvíli přiletěla odspoda hnědá püllitrová láhev. Jen ji otevřít. Jako správný tramp jsem ji za pomoci nože začal otvírat. Buď bylo pivo kvalitně zazátkováno, nebo nůž nedosahoval inzerované kvality. Nejspíš ale obojí. Po důsledném několikavteřinovém páčení se ozvalo ostré kovové „rup“. Nůž nevydržel a tak jsem v ruce svíral jen nechutné torzo. Uvědomil jsem si, že levná koupě na tržnici nebyla až tak výhodná, jak se zprvu zdálo. Nakonec jsem celý žízňivý otevřel láhev zuby a obsah velice rychle vypil. Po této neplánované

zastávce jsme pokračovali dál. Po půl hodině namáhavého výstupu jsem začal nadávat i já. Extrém je extrém, ale co je moc, to je moc. Konečně jsme se doškrábali na rovnou širokou cestu vedoucí šikmo přes vrstevnici nahoru a tím směrem jsme také vyrazili. I na této cestě byla silná vrstva sněhu. Na povrchu byla skořápka, která bohužel váhu našich dobře živých těl a nacpaných bágků neudržela, a tak jsme se opět vesele propadali do zářivě bílého prašanu. Šlapali jsme čím dál tím užší cestou hlubokým lesem na hřeben hor. Když jsme šli už skoro po rovině, obklopila nás mlha a začal foukat ostrý nepříjemný vítr. Tušili jsme, že už se blížíme na konec nechutného stoupání. Cítili jsme, že hřeben, náhorní plošina Jizerských hor je nadosah. Mlčení a funění vystřídali vtípky a srandičky. Ale největší vtip udělal sám osud. Zcela těsně před vrcholem jsme zapadli já a Cajs po hruď do sněhu. Zprvu veselá příhoda se změnila v mrazivé drama. Pod sněhem kam jsem se jednou nohou propadl, tekla dravý horský potok. Lýtko mé pravé nohy nahlodávala ledová voda. Vytřeštil jsem oči, zařval a vehementně se drápal ze sněhu. Kamarádi, kteří nevěděli, v jaké se nacházím situaci, to komentovali každý po svém. Red zamumlal cosi o horské depresi zvané prý horomorgána a Cajs, který už se ze sněhu vyškřábal,

prohlásil, že jsem cvok, když řvu kvůli trošce sněhu. Až po chvíli pochopili a ihned provedli první pomoc – lili do mě Karpatskou hořkou o sto šest. Leč jejich snaha nebyla moc platná. Celé tělo jsem měl příjemně prohřáté, jen pravá noha nechutně mrzla. A tak jsem dal rezolutní příkaz k pochodu. Se zvolna zamrzající nohou jsem se vydal v čele skupinky na zbytek cesty plánované pro ten den. Čekalo nás už „jen“ dvanáct kilometrů. Když jsme se dostali na lyžařskou magistrálu, začali se u nás projevovat první příznaky lehké únavy. Cajs tiše zvracel, Red blábolil něco o zabijačce, řezníkovi, rumu a teplé peci. Mně se vybavovali scény z drsných horských filmů, např. Přezít, K2, Synové hor, Krakonoš a lyžníci atd. Takto trdomyslně jsme došli až k malé lovecké chatě, kde jsme se na chvíli zastavili a posvačili. Chleba se salámem, doušek vody a hlt karpatské nám dodali náladu i sílu, že jsme vyrazili docela slušným tempem vstříc horské boudě Smědava. Cesta až tam byla poměrně nudná a jednotvárná, tudíž to dál vezmu jen stručně a chronologicky, tak jak jsem si ty nevýznamné události zaznamenal později, když jsem rozmrzl a mohl hýbat prsty.

13,30 – Red začíná váhavě zpívat do pochodu. Po chvíli se přidávám i já. Cajs mlčí a doplňuje nás dost hlasitým funěním.

14,00 – Do zpěvu už není ani mně, ani Redovi. Přidáváme se tedy k Cajsovi a sborově funíme.

14,30 – Cajs si lehl do sněhu mezi kleč, že dál nepůjde. Až příslib teple vyhřáté hospody ho zvedá ze závěje.

15,00 – Šeří se a vidíme špatně na cestu. Sundáváme si tedy sluneční brýle a pokračujeme dál.

15,30 – Z mlhy před námi se vynořuje zasněžená bouda s velkým nápisem „Zimní kiosk Na knajpě“ a menší cedulkou „Z důvodu špatných povětrnostních podmínek (zima) zavřeno!“ Pesimisticky naladění jdeme dál.

16,25 – Cesta se svažuje s kopce a my se náhle nepřipraveni ocitáme před horskou chatou Smědava, která je, světe div se, otevřená!!

Najednou jsme pookřáli a během chvilky už jsme seděli u stolu v útulném teple horské boudy. Jelikož jsme byli dosti promrzlí, přišel nám vhod nešizený a poctivý grog. Ustrkávali jsme lahodnou tekutinu a probírali naši nejbližší budoucnost. Venku už na krajinu padla tma a my, v boudě osvětlené elektrickým světlem vyráběným vodní turbínou, přemýšleli, kde strávíme naši jedinou noc v horách. O půlnoci jsme nad patnáctým grogem zavrhlí nápad přespat se svolením v hospodě na podlaze, oblékli se a vyrazili do noční tmy. Chvilí jsme bloudili po okolí, až jsme se uchýlili do lesíka kousek od chaty a tam zahrabáni ve sněhu pod ochranou smrkových větví v jednu hodinu ráno spokojeně usnuli.

Ráno bylo kruté, tedy alespoň pro mě. Věděl jsem, že je třeba vstávat, ale pud sebezáchovy mě držel v krásně vyhřátém spacáku a nechtěl mě pustit ven do mrazivého mlhavého dne. Asi v půl deváté zvítězil zdravý rozum nad lenorou. Začal jsem se hrabat ze spacáku a budil ostatní. Kupodivu Red vstával hned, jen Cajse jsme ze spacáku dostat nemohli. Začal jsem se oblékat na dlouhou cestu, která nás ten den čekala. Sundal jsem si ze stromu kalhoty, jež jsem tam v noci nechal, aby vymrzly. Položil jsem je na zem a mlátil do nich klackem, abych vyklepal zmrzlé krystalky ledu. Dal jsem sotva tři rány a bylo po kalhotách. Džíny, které už se mnou prošli nějaký ten kout české země, krutý horský mráz i mé zacházení nevydrželi. V tu chvíli mě i v tom pekelném mrazu polil pot. Představil jsem si sám sebe jak kráčím bílou plání

v bílých podvlékačkách. Naštěstí měl Red náhradní šustáky, a tak jsem byl v pohodě. Mezitím se ze spacáku vyhrabal i značně nevrlý Cajs a začal se s nesrozumitelným temným vrčením oblékat. Teprve po chvíli z něj vylezlo, že má děsnou žízeň a že se mu dokonce zdálo o vodě(!). Rozehřáli jsme na liháči v plechovce sníh a uvařili si výborný osvěžující nápoj, který nám tak chutnal, že jsme si ho navařili do zásoby na cestu. Do vroucí vody jsme ponořili sáček čaje, k tomu jsme přisypali trochu instantní kávy a to vše jsme doplnili kapkou Karpatské hořké v poměru 1:1. Na počest místa vzniku tohoto originálního pitiva jsme tu osvěžující i hřející bombu nazvali Jizerský démon. Po zahřátí se a sbalení věcí jsme optimisticky vyrazili vstříc druhé a poslední části přechodu Jizerských hor.

Jen co jsme vykročili po silnici k přehradě Souš, obklopila nás

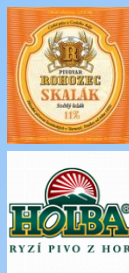
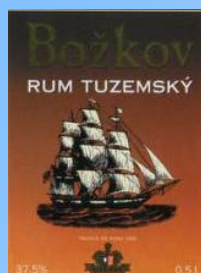
hustá bílá mlha, kterou nepříjemně tu a tam prořízl ostrý závan větru. Pomalu jsme se probojovávali hlubokým sněhem a doufali v brzký konec cesty. Šli jsme pustou bílou plání podél lyžařské stopy neudržovanou a tudíž zapadanou silničkou. Pustinu, dopad civilizace, místy „rušil“ osamělý strom. Ještě, že byla ta mlha, která milosrdně zakrývala našim zrakům pohled na zdevastovanou přírodu. Tři hodiny jsme se ploužili krajinou sněhu, až se před námi konečně objevil les a zamrzlá plocha nádrže. Plni elánu jsme přidali do kroku, těšíc se na příjemné prostředí restaurace, která nás čekala v Desné. A právě v tu chvíli se to stalo Čaj Jizerský démon ukázal svou druhou, horší, tvář. Káva zřejmě nebyla tou pravou ingrediencí, která by měla být v čaji. Další hodinku jsme strávili všichni tři ve stejném lesíku, v podřepu, každý za jiným stromem, vystavujíc své pozadí mrazivé fujavici. A tak čaj dostal nové jméno. Ne Jizerský démon, ale Smědávská smršť. Po tomto malém intermezzu jsme pokračovali podél přehrady, až jsme spatřili první stavby signalizující blízkost člověka. Po pár stech metrech jsme došli až na levou stranu hráze Soušské přehrady. Konečně jsme stáli nohama na pevné zemi.

Kráčeli jsme po silnici mezi domky a bylo nám fajn. Pevná silnice, která neužídá pod nohama a vědomí konce cesty nám v tu chvíli bohatě stačilo ke spokojenosti. „Jen ta hospoda, ta by bodla.“ řekl za nás za všechny Cajs. Prošli jsme kolem vleků, prohodili pár slov s hlídačem parkoviště a sestupovali jsme dál do údolí. Dole u hlavní silnice měla podle jednoho z mých výřezů stát restaurace, ale nikde padesát metrů od křižovatky jsme žádnou neobjevili. Nakonec se Red skočil zeptat do, náhodou otevřeného, řeznictví. Tam mu sdělili, že hospoda, kterou máme na mysli, je už dva roky zbouraná a jiná, že se zde nenalézá. Znechuceni jsme se odebrali na blízkou vlakovou zastávku, odkud nás odvážel vláček po dobrodružné expedici zpět do našeho města.

Nebudu zpáteční cestu rozebírat. Nic moc se na ní vlastně ani nestalo. Jen ten malý konflikt s průvodčím bude mít dohrávku u okresního soudu, ale o tom až jindy. Domů jsme dojeli unavení a zmožení až za tmy. Když jsme se loučili, řekli jsme si, že se ještě uvidíme. My a Hory.

Děkujeme za podporu (i nevědomou) těmto subjektům:

+dalších cca 45
slušných pivovarů

Jsme vděční za nevšímavost (i nevědomou) těchto subjektů:

**AHOJ NA DALŠÍCH PADESÁTI ROČNÍCÍCH ZIMNÍHO TÁBOŘENÍ
NA HVĚZDĚ V BROUMOVSKÝCH STĚNÁCH!!! :-)**

Vydalo nakladatelství 1.ČP (První česká pečbuřtovská) v edici „Pečbuřti sobě“ v nákladu několika ks v prosinci 2013 u příležitosti 50. ročníku ZT na Hvězdě.
Určeno k dalšímu šíření, kopírování povoleno. Autor textu a fotografií, kromě zmíněných výjimek, je Stanislav Khol - autorská práva vyhrazena!